SIFIRIN ALTINDA

Murat Ukray

2026

Grafik Tasarım ve Düzeltme:

eKitap Projesi[R] & Cheapest Books[R]

Yayınevi:

www.cheapestboooks.com

İstanbul / Ekim 2026

ISBN: 978-625-8829-94-5

İletişim:

E-Mail: muratukray@hotmail.com

Web: www.cheapestboooks.com/authors/murat-ukray

© Copyright | Tüm hakları saklıdır

ÖNSÖZ

Milyonlarca yıldır derin suların sakladığı, insanlık tarihinden bile eski, Dünya'nın en büyük ve en eski sırrını keşfetmeye hazır mısınız?

Dünyada, onlara ulaşacak teknolojiden yoksun olduğumuz için değil, henüz doğru soruları sormayı öğrenemediğimiz için açıklanamamış bazı yerler vardır. Yüzyıllar boyunca insanoğlu, yalnız olmadığımızın kanıtını aramak için yıldızlara baktı. Fakat, çok nadiren ayaklarımızın altına bakarız.

Antarktika'nın buzulları altında. *Baykal Gölü*'nün kadim sularının altında. Kilometrelerce kaya, tortu ve donmuş karanlığın altında, ilk insan medeniyeti tek bir kelime kaydetmeden çok önce var olmuş uygarlıklar ve varlıklara ait tarihler yatıyor olabilir mi?

Bu roman gerçek bir kaşifle başlıyor: *Jacques-Yves Cousteau* hayatını, neredeyse hiç kimsenin gitmeye cesaret edemediği yerlere gitmeye adadı. Okyanusların derinliklerine indi, sıradan insan gözünden gizlenmiş ortamlara girdi, bilinmeyen yaşam formlarını belgeledi ve su altı dünyasını milyonlarca insanın görebileceği bir şeye dönüştürdü.

Ömrünün sonuna doğru Cousteau'nun dikkatli bakışları, yeryüzündeki en olağanüstü tatlı su kütlelerinden birine çevrildi: Baykal Gölü. Ömrünün sonlarına doğru, gerçek bir keşif gezisi gerçekleştirdi. Fakat, peşinden gelen gizem ise gerçekleşmedi. Ya da en azından, gerçekleştiğine dair geride kalan hiçbir kanıt elimizde yok. Okumak üzere olduğunuz bu kitap, belgelenmiş tarih ile spekülasyon arasındaki tam da bu bilinmezlik sınırında başlıyor. Bu sınırdan hareketle, hikaye tehlikeli bir soru soruyor:

Ya yeryüzündeki en eski gizemlerden bazıları tapınaklarda, piramitlerde veya antik şehirlerde gömülü değilse? Ya suyun altında gizlenmişlerse? Veya insanlık, hayal bile edilemeyecek kadar eski bir şeye ait kalıntıları, başka bir yerden gelmiş bir şeyin kalıntıları sanmışsa?

"Sıfırın Altında", bir Bilim Kurgu Eseridir.

Mekanları gerçektir.

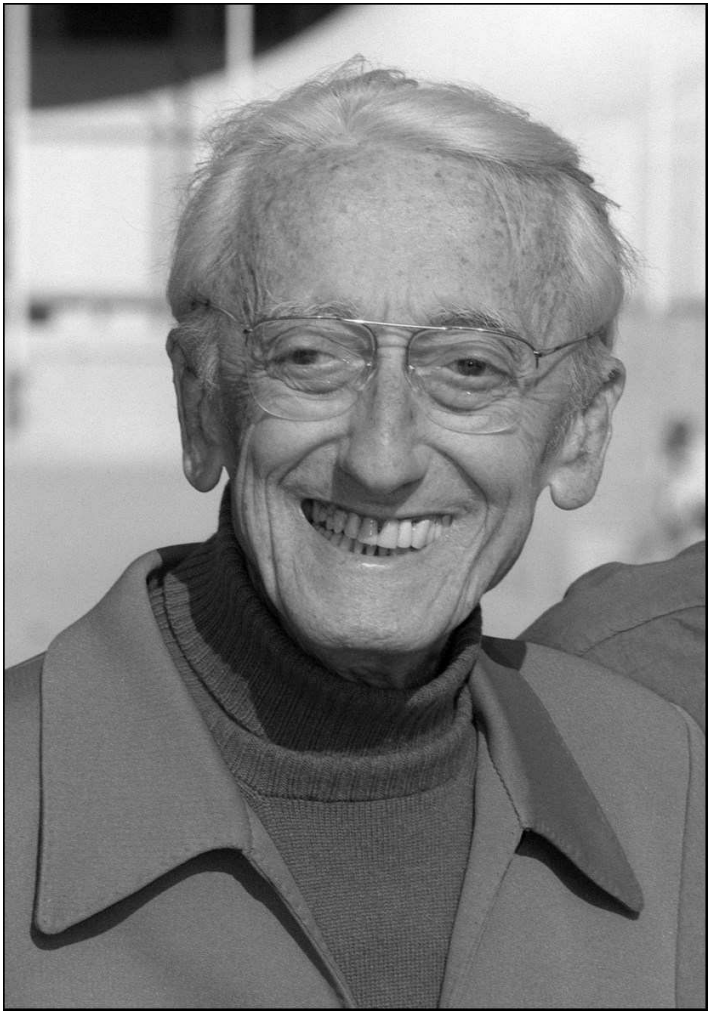
Hikayesi dünyanın en derin gölü olan Baykal Gölü'nde başlar.

Bilimsel soruları ise, gerçek keşiflerden esinlenmiştir. Tarihi figürleri bizim dünyamıza aittir. Ancak Baykal'ı Antarktika'ya bağlayan sır, antik buzulların altındaki imkansız yapılar, elektromanyetik sinyal ve hikayenin merkezindeki antik teknoloji bu kurguya ait ve ilk kez anlatılacaktır.

Tek bir nedenden dolayı:

Çünkü bazen kurgu, tarihin henüz nasıl cevap verileceğini öğrenemediği bir soruyu sormak için en güvenli yerdir. Ve her büyük keşif bir soruyla başlar. Bu hikaye derin buzulların altında, dünyanın en eski ve en derin gölünde, bu soruyu sorarak başlıyor. Fakat, bazı sırlar buzun altında kalmalıydı!

GERÇEK

Jacques-Yves Cousteau, 1910 yılında doğmuş ve 1997 yılında hayata veda etmiş, dünyaca ünlü bir Fransız deniz subayı, oşinograf, film yapımcısı ve Aqua-Lung'un (Scuba) ortak mucidiydi. ***Calypso*** adlı ünlü gemisiyle dünya okyanuslarını keşfetmeye hayatını adamış, çığır açan belgeselleri ile derin denizlerin harikalarını milyonlarca evin içine taşımıştı.

Dünyada, içinde bulunması imkansız gibi görünen bir şeyler bulunmadan çok önce bile, hala daha ulaşılması imkansız gibi görünen yerler vardır. Baykal Gölü bu yerlerden biridir. Yüzeyden bakıldığında bir gizeme benzemez. Su çok durgun ve sessiz gibi görünür. Aynı Calypso'nun Sessiz Dünya'sı gibi.

Dağlar, ormanlar, kayalıklar ve kışın şiddeti altında gözden kaybolan yerleşim yerleriyle ve kalın buz tabakasıyla çevrili, güney Sibirya boyunca uzanan devasa bir mavi çarşaftır. Ocak ayında yüzeyin büyük bir kısmı uçsuz bucaksız yarı saydam bir buz sahasına dönüşebilir. Rüzgar hiçbir engelle karşılaşmadan üzerinden geçer gider. Sıcaklıklar donma noktasının çok altına düşer. Manzara neredeyse tamamen sessizliğe bürünür.

Ancak bu sessizlik yanıltıcıdır. Kalın buz tabakasının altında, yeryüzündeki en olağanüstü ortamlardan biri yatar. Baykal Gölü yaklaşık yirmi beş milyon yıldan beri vardır. Dünyanın en derin gölü ve bilimsel açıdan en önemli tatlı su ekosistemlerinden biridir. UNESCO tarafından, gezegenin donmamış tatlı su rezervlerinin yaklaşık yüzde yirmisini ve başka hiçbir yerde bulunmayan olağanüstü bir canlı türü yoğunluğunu barındırdığı belirtilmektedir.

Yayınlanmış kaynaklarda rakam bazen farklı yuvarlansa da, maksimum derinliği genellikle 1.642 metre civarında verilir. Tek başına bu rakamı idrak etmek zordur. Yüzey ile gölün bilinen en derin tabanı arasında bir buçuk kilometreden fazla su vardır. Donmuş yüzeyde duran bir insan için dip, başka bir dünya da olabilirdi. Ve belki de Baykal'ı Jacques-Yves Cousteau için bu kadar ilginç ve çekici kılan tam da buydu.

* * *

Cousteau'nun Geçmiş kariyerini çevreleyen popüler komplo teorileri ve efsanelere göre; kent efsaneleri onun derin su anomalilerine yaptığı keşif gezilerinin, karanlık sırları ortaya çıkardığını iddia etmektedir. İnternette yaygın olarak dolaşan bu efsanelere göre, ekibin Sibirya'daki antik Baykal Gölü'ne ve Antarktika'nın donmuş sahalarına yaptığı son görevler sırasında, gizemli, insan yapımı olmayan su altı yapıları keşfettikleri ve çoğunlukla *USO* (*Tanımlanamayan Batık Nesne*) veya *UFO* efsaneleriyle ilişkilendirilen tuhaf, yüksek hızlı anomalilerle karşılaştıkları söylenmektedir.

Cousteau hayatının büyük bir kısmını sıradan insanların gidemeyeceği yerlere inerek geçirmişti. Okyanusların altında, buzulların altında, mağaraların içinde, resifler boyunca, batıkların etrafında ve karanlığın sadece birkaç metre derinlikte başladığı ortamlarda keşifler yapmıştı. Birçok bilim insanının ancak yıllar süren saha çalışmalarından sonra öğrendiği bir şeyi anlamıştı:

En önemli keşifler her zaman kendilerini duyurmazlar. Bazen bir yokluk olarak ortaya çıkarlar. Garip bir yapı.

Beklenmedik bir sıcaklık. Olmaması gereken bir yerde bulunan bir canlı türü. Çevredeki jeolojiyle uyuşmayı reddeden bir şekil, yapı veya duvar. Ya da orada olmaması gereken bir sinyal.

Cousteau'nun kariyeri bu tür şeylere dikkat etmek üzerine kurulmuştu. Yaşamının son yıllarında çalışmaları ise, keşif olmaktan öteye yayılmıştı. Gezegen genelindeki okyanusların ve kırılgan çevrelerin korunmasının sıkı bir savunucusu haline gelmişti. Keşif gezileri, insanlık ekosistemleri tanınmayacak kadar değiştirmeden ve bozmadan önce, onları belgelemekle giderek daha fazla ilgilenmesine sebep oluyordu.

Antarktika ile ilişkisi de onlarca yıllık bu geçmişe dayanıyordu.

1972 yılında Calypso keşif gezisi buzdağları ve deniz buzunun altına girerek çok az insanın doğrudan gördüğü bir ortamı ilk kez belgelemişti. 1990 yılında Cousteau, kıtanın ekolojik önemine ve korunması gerektiğine dikkat çekmek için, bu seferi kullanarak uluslararası bir çocuk grubuyla Antarktika'ya seyahat etmişti.

Antarktika Cousteau'ya çok önemli bir ders vermişti. Buzulların altı, kesinlikle boş bir dünyayı gizlemiyordu. Erişilemeyen farklı bir dünyayı gizliyordu. Ve aralarında büyük bir fark vardı.

* * *

Cousteau, efsanevi belgeseli ***Sessiz Dünya***'yı (***Le Monde du Silence***) yaratarak okyanusların altında gizlenen bilinmeyen gizemleri ortaya çıkarmak için, derinleri keşfederek yıllar harcamıştı. Komplo teoricileri bu gizli bulguların buzun ve derin suların altında gizlenmiş dünya dışı üsleri içerdiğini iddia ederken, Cousteau Topluluğu'nun resmi bilimsel kayıtları sıkı bir şekilde bu tehlikeli kutup ve derin göl operasyonları sırasında toplanan aşırı biyolojik çeşitliliğe ve hayati iklim verilerine odaklanmaktadır.

Ve sonra Baykal geldi. Belgelenen son keşif gezisi Cousteau'nun hayatının son bölümüne aittir. Tarihsel kayıtlarda amaç sadece bilimsel keşifti: olağanüstü gölü, yaban hayatını ve kış buzu altındaki ortamı araştırmak ve belgelemek. Bunda gizemli hiçbir şey yok. En azından resmi kayıtlarda yok. Keşif gezisi 1997 yılında gerçekleşti.

Cousteau'nun ekibi, deneyimli kutup ve su altı kaşiflerinin standartlarına göre bile zorlu koşullar altında çalıştı. Göl donmuştu. Çevredeki manzara sertti. Buzun altındaki soğuk

tatlı suyun; muazzam basınç, karanlık ve geleneksel dalışın pratik sınırlarını aşan bir derinliği vardı.

Gerçek Baykal zaten fazlasıyla olağanüstüydü. Bir mite ihtiyacı yoktu. Yine de mitler ulaşılması zor yerlerin etrafında büyümek gibi bir alışkanlığa sahiptir ve Baykal sanki bunun için tasarlanmış gibi görünmektedir. Yaklaşık yirmi beş milyon yıllık jeolojik tarih, bir buçuk kilometreden daha büyük bir derinlik, benzersiz bir ekosistem, antik kaya oluşumları, tektonik aktivite ve batık manzaralar.

Yüzeyin altındaki karanlığı ortaya çıkaracak kadar şeffaf hale gelebilen buz. Ve milyonlarca yıldır tecrit altında evrimleşmiş biyolojik bir dünya. İnsan hayal gücü için böyle bir yer gölden ziyade mühürlü bir arşivi andırır. Aradaki fark, bir arşivin kasıtlı olarak korunmuş bir şey içermesidir. Baykal'ın bilinen bir kütüphanecisi yoktu.

* * *

Baykal Gölü'ne çeşitli zamanlarda dalan su altı dalgıçları — Kaptan Cousteau da dahil— çok ilginç yapıların varlığını ve derinliklere doğru inen garip, ışıklı nesneleri fark etmiş ve kaydetmiştir.

Cousteau'nun Baykal seferinin resmi hikayesi büyüleyicidir. Ancak bu romanın hikayesi birkaç soruyla başlar:

Ya bir keşif gezisinin resmi amacı hikayenin sadece bir kısmı idiyse?

Ya yayınlanamayacak kadar garip bilimsel bir gözlem yapılmış olsaydı?

Ya bir sonar operatörü jeolojiyle açıklanamayacak bir şey görmüş olsaydı?

Veya Cousteau, onlarca yıllık keşiften sonra, başka hiç kimsenin aramadığı bir kalıbı veya yapıyı orada fark etmiş olsaydı?

Bunun olduğuna dair elimizde hiçbir tarihi kanıt yoktur. Kayıtlar Baykal altında dünya dışı bir yapının varlığını kanıtlamamaktadır. Gizli bir elektromanyetik sinyali kanıtlamamaktadırlar. Gizli bir portali kanıtlamamaktadırlar. Ve Cousteau'nun antik, insan yapımı olmayan bir medeniyetin kanıtlarını keşfettiğini kanıtlamamaktadırlar. Bu unsurlar takip eden satırlarda bu kurguya aittir. Fakat, belki de saklanan şey gerçeğin ta kendisidir. Ancak, tüm bunları çevreleyen sorular gerçek bir şeyle başlar. Baykal'ın kendisiyle.

* * *

Gölü fotoğraflar olmadan hayal edin. Belgeseller olmaksızın. Turistler olmadan. Haritalar olmadan. Uydular olmadan. Gece vakti yüzeyinde durduğunuzu hayal edin. Şehir ışığı yok. Trafik yok. Uzaktaki okyanus yok.

Sadece karanlıkta kaybolan dağlar. Üstünüzde yapay ışıktan neredeyse hiç etkilenmemiş bir gökyüzü. Altınızda

yüzlerce metre donmuş su. Ve onun altında — hiçbir insan gözünün göremediği bir dünya. Derin okyanusların ilk kaşifleri bugün mevcut olan makinelere kıyasla basit aletler kullandılar. Bir pusula. Bir basınç göstergesi. Bir derinlik ölçer. Bir kamera. Bir sonar.

Her bir enstrüman görünmeyen bir şeyi insanlığın anlayabileceği bilgiye dönüştürdü. Derinlik bir sayı haline geldi. Mesafe bir çizgi oldu. Gizli bir nesne ekranda bir şekle dönüşmüştü. Bu son dönüşüm nihayetinde keşif tarihini değiştirecekti. Çünkü, sonar size bir şeyin sadece ne olduğunu göstermez.

Size neyi yansıttığını gösterir. Bir kayaya sonarla bir sinyal gönderdiğinizde, geriye bir dönüş dalgası üretebilir ve o kaya hakkında size çok bilgi verebilir. Bir batık için de aynı, bir geri dönüş dalgası üretebilir ve ekranda size onun ne olduğu hakkında bilgi verir. Bir uçurum bir geri dönüş üretebilir. Bir duvar bir geri dönüş üretebilir. Ve teorik olarak tortunun altına gömülü bir şey de üretebilir Yeni suyun çok, altındaki hatta zeminin de çok altında olan gömülü bir şeyin.

Problem geri dönüşün şekli orada var olması gereken hiçbir şeye benzemediğinde başlar. Bilimin araştırma haline geldiği yer ve son nokta da burasıdır. Ve bu noktada araştırma bir saplantıya dönüşür.

* * *

Uydu fotoğrafları uzaydan Baykal Gölü'nün buzlu yüzeyi üzerindeki dairesel oluşumları yakalamıştır. Baykal Gölü'nün açıklanamayan donmuş "*Ekin Çemberleri*" uydu görüntülerinde net bir şekilde görülebilmektedir.

Cousteau aradaki bu ince farkı çok iyi biliyordu. Ayrıca bir kaşifin ilk sorumluluğunun inanmak olmadığını da biliyordu. Gözlemlemek idi. Sonra kaydetmek. Sonra doğrulamak. Ancak bu adımlardan sonra, bir keşif bilgi haline gelebilirdi. Bu ilke önemlidir çünkü Baykal'ın hikayesi onlarca yıldır birçok efsane biriktirmiştir. Garip ışıkların hikayeleri. Tanımlanamayan nesneler. Alışılmadık su altı fenomenleri. Antik medeniyetler. Bilinmeyen yapılar. Başka yerlerden gelen ziyaretçiler.

Bu hikayelerin çoğu güvenilir bilimsel kanıtlarla desteklenmemektedir.

Folklora ait hikayeler, spekülasyona, tanık ifadesine veya popüler mitolojiye aittirler.

Ancak bir gizemin tehlikeli olması için doğru olması gerekmez.

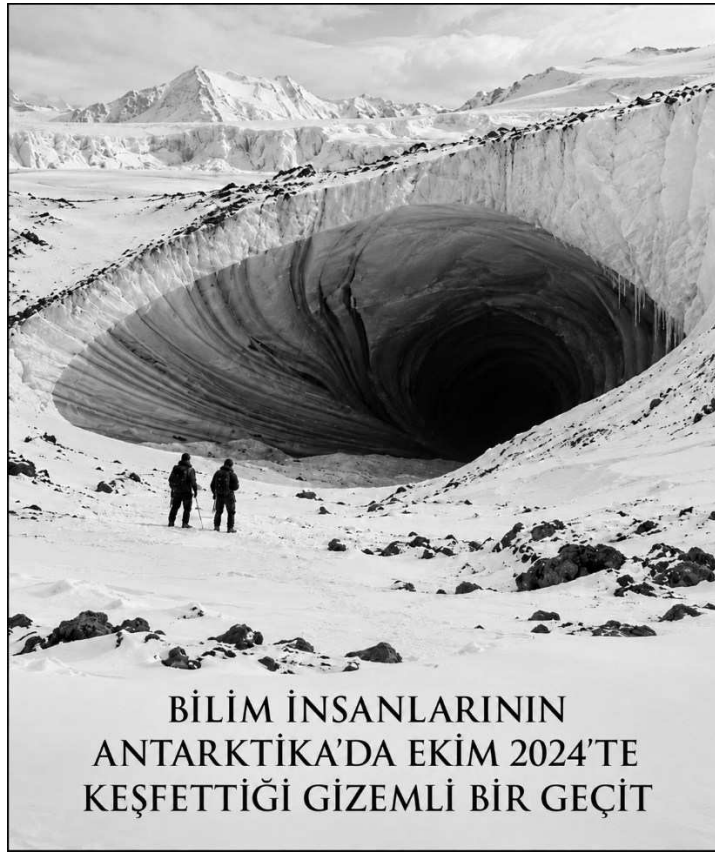
Sadece doğru kişi tarafından inanılması gerekir.

Ve bazen en tehlikeli gizem yanlış olan değildir.

Gerçeğin bir parçasını içeren gizemdir.

* * *

1982 — YEDİ SOVYET DALIŞÇI
BAYKAL GÖLÜ'NÜN DERİNLİKLERİNE İNDİ.
TANIMLANAMAYAN VARLIKLARLA KARŞILAŞTIKTAN SONRA
ÜÇÜ GİZEMLİ BİR ŞEKİLDE HAYATINI KAYBETTİ.
BAYKAL GÖLÜ • SİBİRYA • 1982

BİLİM İNSANLARININ
ANTARKTİKA'DA EKİM 2024'TE
KEŞFETTİĞİ GİZEMLİ BİR GEÇİT

1997 yılının kışında Cousteau'nun ekibi Baykal hikayesine ilk bakışta tamamen bilimsel olan nedenlerle girdi. Gölün kendisi yeterliydi. Biyolojisi olağanüstüydü. Jeolojik tarihi olağanüstüydü. Ölçeği olağanüstüydü.

Keşif gezisi doğal olarak Cousteau'nun yaşam boyu süren misyonuna aitti: zor bir yere gitmek, orada ne olduğunu gözlemlemek ve bu gizli dünyayı görüntüler ve kayıtlar aracılığıyla yüzeye geri getirmek.

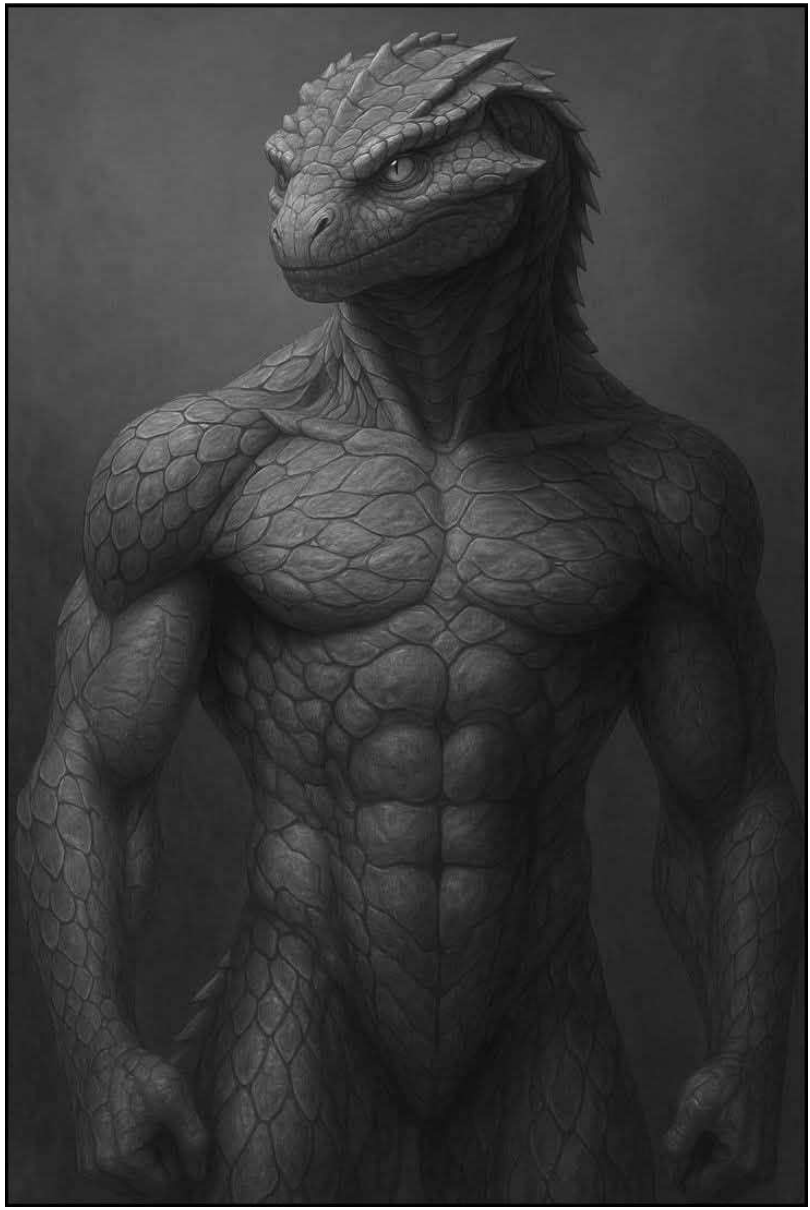
Dünyanın hatırladığı şey budur. Ancak tarih genellikle neyin yayınlandığı yoluyla hatırlanır. Gözlemlenen her şey bir yayın haline gelmez. Her konuşma bir arşive girmez. Her defter hayatta kalmaz. Ve her soru halka açık olarak sorulmaz.

İşte, bizim hikayemiz de burada başlıyor. Bir uzay gemisiyle değil. Bir uzaylıyla değil. Bir portalla değil. Bilimsel bir seyir defterinin kenarına yazılmış bir soruyla. İlk başta göz ardı edilebilecek kadar basit bir soru: Gölün tabanı, gönderilen sonar sinyallerini neden bir duvar gibi geri yansıtıyor?

* * *

Baykal Gölü'nün altındaki *UFO* benzeri (*USO*) bir nesnenin illüstrasyon görseli (*Gölün haritasıyla birlikte*). Görüntü kurgusaldır ve atmosfer yaratmak amacıyla eklenmiştir; roman bunu tarihi bir kanıt olarak sunmamaktadır.

Görgü tanıklarının ifadelerinden hareketle,

"UFO Benzeri Varlıklara" ait bir illüstrasyon

Elleri var. Ayakları var. Çok zekiler. Hatta insanlardan bile daha çok. Ama insan değiller. "Kur'an"da geçiyorlar. "İncil"de. Ve neredeyse tüm kutsal kitaplarda da. "Yecüc-Mecüc" veya "Reptilianlar" olarak. Milyonlarca yıldır var oldukları söyleniyor. Çok uzun zamandan beri. "Atlantis"ten ve kayıp medeniyetlerden bile önce. Yer altındalar. İnsanlıktan bile önce var olmuşlar.

Binlerce yıl öncesinden binlerce görgü tanığı var. Ancak bugüne kadar onlardan canlı olarak yakalanmış tek bir iz yok. Hepsi ya yetkililer tarafından gizlendi. Veya deliller yok edildi. Bir gün, birer birer değil, hepsi birden, onları geride tutan engeli, duvarı aşacaklar. Ve yüzeye çıkacaklar. Saldıracaklar. Büyük bir istila kapıda mı?

Gerçek Bir "Yeraltı Dünya Haritası"

(Derinkuyu, Kapadokya, Türkiye)

[20]

Dünya üzerinde onlara ait büyük kapılar var mı? Eğer öyleyse, nerede? En büyük kapılar hangi ülkede gizli? Yüzyıllarca gökyüzünde görülen UFO'lar... Ve yer altındaki derin sulara dalan USO'lar onlara mı ait? Yoksa insan zihnini aşan ve hızla gelişen dünyadaki inanılmaz teknolojinin mimarları veya kaynağı onlar mı?

Bu kitap boyunca, yalnızca bu tarihin en büyük gizli gerçeğine odaklanmamakla birlikte. Daha ziyade bunu açıklayacak kanıtları bulmaya odaklanacağız. Ve kitap boyunca kurgudan çok uzaklaşmadan, o yola çıkan bazı ayak izlerini ve sesleri takip edeceğiz. Ayrıca tarih öncesinden beri anlatılan bu büyük gerçeğin peşine düşeceğiz. Ve nihayetinde büyük bulmacanın bir parçasını çözmeye çalışacağız.

Sıfırın Altında, bu efsaneleri kanıtladığını iddia etmez. Kurgunun hayal etmemize izin verdiği kanıtları takip eder: antik yapılar, imkansız teknoloji, gizli odalar, açıklanamayan sinyaller ve Baykal Gölü, Kapadokya, Antarktika ve ötesine uzanan izler.

Belki de en büyük gizem onların var olup olmadığı değildir.

Belki de insanlığın onları neden unuttuğudur.

* * *

İşte bu soruyu ciddiye alan ilk kişi Jacques Cousteau değildi. Onlarca yıl sonra hikayeye dahil olacak bir adamdı. Adı John Smith'ti. Amerikalı arkeolog. Antik sembolik sistemler uzmanı. Jeo-arkeolojik desenler ve şifreler uzmanı. Geleneksel açıklamalar bırakmadan ortadan kaybolan medeniyetleri incelemek için yıllar harcamış bir adam.

John, sembollerin sadece birer resim olduğuna inanmıyordu. Onlar birer antik çağlardan bize uzanan birer uyarı talimatlarıydı. Bazen bir hikaye kaydederlerdi. Bazen bir ölçüm kaydederlerdi. Ve bazen, bir heykel ile eğer yeterince eskiyseler, gelecekteki nesillerin anlaması gerekeceğine yaratıcılarının inandığı bir şeyi papirüslere kaydederlerdi veya taşlara yontmuşlardı.

John, o güne kadar asla dünya dışı medeniyetlere inanmamıştı. Asla UFO aramamıştı. Asla kendini bir komplo teorisyeni olarak görmemişti. Kanıta inanıyordu. Fakat şimdi eline geçen zarfın onu korkutmasının nedeni tam da buydu. Geri dönüş adresi yoktu. Gönderen yoktu. Sadece kendi adı vardı. Ve içinde tek bir fotoğraf vardı. Siyah bir sonar görüntüsü. Üç eş merkezli daire. Dikey bir çizgi. Ve altlarında soluk mavi mürekkeple, elle yazılmış iki kelime vardı:

GEMİYİ ARAMAYIN!

John, birkaç saniye cümleye baktı. Sonra fotoğrafı çevirdi. Başka bir satır daha vardı. Bu sefer farklı bir iki kelime vardı:

KAPIYI ARAYIN!

BÖLÜM 1

SON GÜNLÜK

Yağmur gece yarısından önce başlamıştı. Saat iki gibiydi. Boston sokaklarını uzun siyah aynalara dönüştürmüş, sokak lambalarının sarı parıltısını ve ıssız caddelerde hareket eden taksilerin ara sıra yanan farlarını yansıtıyordu. Eski üniversite binaları yağmurun ardında karanlık anıtlar gibi duruyordu, ıslak gecenin altında parlayan taş cepheleriyle, dünyanın geri kalanının uyuduğunu unutmuş insanların inatçı ışığıyla, pencerelerin bir orasında bir burasında ışıldayarak parlıyordu.

John Smith üniversite kütüphanesinin dışındaki geniş taş sundurmanın altında durdu ve saatine baktı.

(26 Ekim 2026)

Saat 2:17

Katya'ya gece yarısından önce evde olacağına söz vermişti. Bu sözü daha önce de çiğnemişti. Birden fazla kez. Telefonunu kabanının cebinden çıkarıp ekrana baktı. İki cevapsız arama. İkisi de Katya'dandı. Ayrıca Elsa'dan da bir mesaj vardı.

"Baba, bu gece eve geliyor musun?"

John elinde olmadan gülümsedi ve bir cevap yazdı.

"Evet. Yakında."

Eklemeden hemen önce mesajına bir an için tekrar baktı:

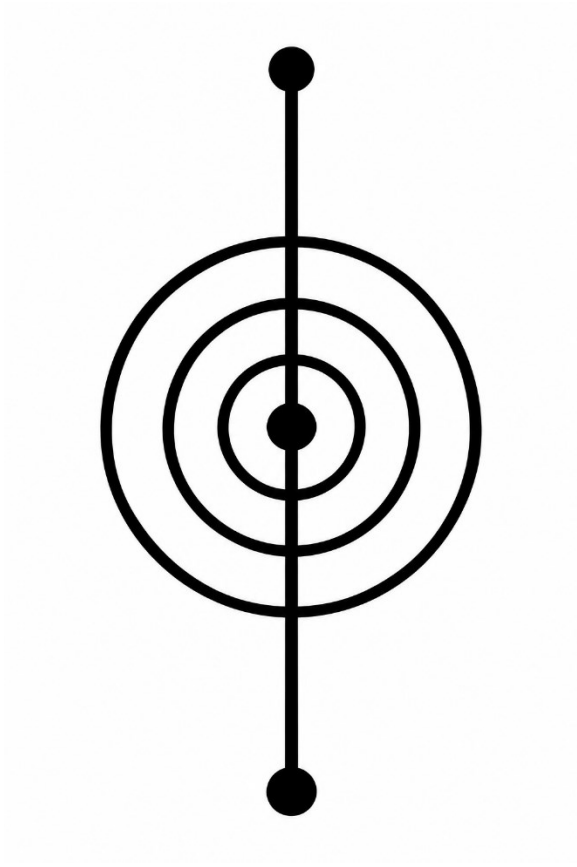
"Söz veriyorum."

Son iki kelimeyi nerdeyse siliyordu. Hayatını soruların peşinden koşarak geçiren bir adam tarafından verildiğinde sözler tehlikeli şeylerdi. John telefonunu kaldırdı. Yağmur şiddetlendi. Bir an için hemen ayrılmayı düşündü, ama sonra kütüphanenin cam kapılarından içeri baktı. Üçüncü kattaki ofisini hala görebiliyordu. Işık açıktı. Ve o ışığın altında hala orada olmasının nedeni duruyordu:

Bir taş tablet.

Dört bin yaşında, belki daha da eski.

Tam kökeni belirsizliğini koruyordu. Üniversite bunu birkaç yıl önce özel bir koleksiyon aracılığıyla edinmişti ve menşe belgeleri Orta Asya'daki bir arkeolojik sit alanından geldiğini düşündürse de, John hiçbir zaman tamamen ikna olmamıştı. Çok fazla boşluk vardı. Çok fazla kayıp yıl. Kazı ile müze arasında çok fazla el vardı. Yüzeyine kazınmış işaretleri belirlemeye çalışarak aylar harcamıştı. Çoğu tanıdıktı. Astronomik semboller. Mevsimsel bölümler. Büyük olasılıkla ay döngülerine atıflar. Ancak bir sembol tüm bunlara uymayı reddetti. Tek bir dikey çizgide kesişen üç eş merkezli daire:

Tablet üzerinde iki kez göründü. Birincisi sığdı, bir mineral birikimi tabakasının altında neredeyse gizlenmişti. İkincisi daha derindendi, onu yapan her kimse etrafındaki her şey kaybolduktan çok sonra bile hayatta kalmasını sağlamak istiyormuş gibi taşa bilerek kazınmıştı.

John bunu onlarca kez kopyalamıştı. Arkeolojik veritabanlarını aramıştı. Binlerce fotoğraf incelemişti. Ankara, Berlin, Londra, Moskova ve Ulanbatur'daki meslektaşlarıyla temasa geçmişti. Hiçbir şey yoktu. Eşleşme yok. Açıklama yok. İlgili dönemdeki hiçbir medeniyet sembolü tam olarak bu biçimde kullanmamıştı. Bu onu ilginç kılmalıydı. Bunun için John'u şüphelendirdi.

Arkeoloji, kanıtlar eksik olduğu için basitçe gizemli görünen şeylerle doluydu. Kariyerini bu cazibeye direnmek üzerine kurmuştu. Antik semboller büyüleyici mesajlar değildi. Harabeler otomatik olarak kayıp medeniyetler değildi. Açıklanamayan nesneler başka bir dünyadan gelen ziyaretçilerin kanıtı değildi. Ve tarihsel bilgideki bir boşluk bir cevap icat etmek için bir davetiye değildi. Tarih gibi olmasa da, arkeoloji biliminde kanıt herşeyden önce gelirdi. Zaten John da bu yüzden arkeolojiyi seçmişti. Her zaman arkeolojik kanıtlar ve isbatları ona çok ilginç gelmişti. John bu ilkeyi yıllarca öğrencilerine de tekrarlamıştı.

Ancak o gece, bunu çok katı bir şekilde uygulayıp uygulamadığını merak etmeye başlamıştı. Kütüphaneye doğru tekrar baktı. Sonra telefonu titreşti. Katya. Bu sefer cevap verdi:

"Eve geliyorum."

Bir duraklama oldu.

"Bunu bir saat önce söyledin."

John gülümsedi.

"Biliyorum."

"Ve ondan iki saat önce de."

"Biliyorum."

"John."

Sesindeki yorgunluğu duyabiliyordu. Öfke değil. Öfke daha kolay olurdu.

"Akşam yemeğinden beri oradasın."

"Zamanı kaybetmişim."

"Kendini haklı çıkarmaya çalışırken hep zamanı kaybedersin."

"Bu adil değil."

"Hayır," dedi Katya. "Bu doğru."

John sessizce güldü. Onu çok uzun süredir tanıyordu.

"Elsa nasıl?"

"Uyanık."

John'un gülümsemesi silindi.

"Hâlâ mı?"

"Seni bekliyordu."

Gözlerini kapattı.

"Yirmi dakikaya evdeyim."

"Öyle demiştin."

"Bu sefer gerçekten."

Katya bir an sessiz kaldı. Sonra sesi yumuşadı.

"Dikkatli sür."

"Ederim."

"Ve John?"

"Evet?"

"Bu gece neye bakıyorsan sabaha kadar bekleyebilir."

John, cam kapılardan üçüncü kata doğru baktı.

"Hayır," dedi alçak sesle. "Bekleyebileceğini sanmıyorum."

Katya iç çekti.

"Yirmi dakika."

"Yirmi dakika."

Arama sona erdi. John telefonu cebine doğru kaydırdı. Sokağa doğru döndü. Ve durdu. Yolun karşısında, bir sokak lambasının soluk ışığı altında bir adam duruyordu. John adamın yüzünü net olarak göremiyordu. Üzerinde, şiddetli yağmur için tamamen uygunsuz, koyu renkli bir palto vardı. Şemsiyesi yoktu. Omuzlarından ve kollarından aşağı sular akıyordu ama o bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Sadece orada duruyordu. İzliyordu. John kıpırdamadı. Adam hareket etmedi. Aralarından bir taksi geçti.

İki saniye boyunca araç John'un görüş açısını tamamen kapattı. Araç uzaklaştığında adam gitmişti. John kaldırıma doğru baktı. Hiçbir şey yok gibiydi. Sonra aniden tentenin altından çıktı. Yüzüne yağmur çarptı. Sokağı tekrar taradı. Boştu. Kendi kendine olağandışı hiçbir şey olmadığını söyledi. Yoldan geçen biri. Bir güvenlik görevlisi. Bir kurye. Taksi bekleyen biri. Yüzlerce açıklaması vardı. Hayal gücünün kanıtlardaki boşlukları doldurmasına izin vermeyecek kadar uzun süre arkeolojiyle uğraşmıştı.

Kütüphaneye doğru geri döndü. İşte o zaman zarfı fark etti. Arkasındaki taş basamağın üzerinde duruyordu. Krem rengi. Kalın. Tamamen kuru. John durdu. Ona baktı. Sonra yağmura. Zarf doğrudan açık gökyüzünün altında duruyordu. Basamakların her iki yanından su akıyordu ancak kağıt tamamen kuru kalmıştı. Eğildi ve onu aldı. Ön tarafına adı yazılmıştı:

DR. JOHN SMITH

Başka hiçbir şey yok. Üniversite adresi yok. İade adresi yok. Pul yok. Nereden geldiğine dair hiçbir ibare yok. John

arkasını çevirdi. Arkasına siyah mürekkeple bir sembol çizilmişti. Üç eşmerkezli daire. Merkezinden geçen dikey bir çizgi. Ona baktı. Aklına gelen ilk şey tablet oldu. İkincisi, birinin onu izlediğiydi. Üçüncüsü ise sembolün birebir aynı olmadığıydı. Daha iyi çizilmişti.

Daha hassas. Onu kim yaptıysa işareti hafızadan kopyalamamıştı. Ne çizdiklerini tam olarak biliyorlardı. John tekrar sokağa doğru baktı. Adam hala ortalıkta yoktu. Zarfı içeri taşıdı.

* * *

Arkeoloji departmanı üniversite kütüphanesinin en eski kanadında yer alıyordu. John'un ofisine çıkan koridor dar ve sessizdi. Çömlek parçaları, tunç aletler, yontulmuş taşlar ve antik yazıt tabletlerinin parçalarını içeren cam vitrinlerin arasında eski profesörlerin portreleri asılıydı. Gece vakti departman her zaman farklı görünürdü.

Gündüzleri nesneler tarihî temsil ederdi. Gece saat ikide ise delil gibi görünüyorlardı. John ofisine girdi ve arkasından kapıyı kilitledi. Zarfı masasının üzerine koydu. Birkaç saniye boyunca sadece ona baktı. Ardından çekmeceden bir çift pamuklu eldiven çıkardı. Onları giydi.

Gereksiz bir önlemdi ama yıllar süren arkeolojik çalışmalar onu bilinmeyen nesnelere dikkatle yaklaşması konusunda eğitmişti. Zarfın her açısının fotoğrafını çekti: Ön, arka, mühür. El yazısı ve sembol. Sonra fotoğrafı bilgisayarında büyüttü. Mürekkep sıradandı. Kağıt eski tarzdaydı ancak antik değildi. El yazısı sabitti. Adını kim yazdıysa hiç gergin değildi. John oturdu. Yeni bir belge açtı ve detayları kaydetmeye başladı:

Nesne: kağıt zarf. Tahmini yaş: modern. Menşei: bilinmiyor. Görünür posta işaretleri olmaksızın teslim edilmiş. Alıcı: Doktor John Smith.

Duraksadı. Sonra ekledi:

"Orta Asya tabletinde bulunan kimliği belirsiz geometrik sembolle olası bağlantı."

Cümleye tekrar baktı. Olası kelimesini sildi. Sonra geri koydu. Önce kanıt. Her zaman. John bir kağıt bıçağına uzandı. Zarfı dikkatlice kesti. İçinde bir fotoğraf vardı. Ve katlanmış bir parça kağıt. Önce fotoğrafı çıkardı.

Siyah beyazdı, kenarları hafiften hasar görmüştü. Görüntü bir sonar ekranını gösteriyor gibiydi. İlk başta John olağandışı hiçbir şey göremedi. Görüntü karanlıktı. Bulanık yansımalar vardı. Parazit katmanları. Kavisli bir jeolojik oluşum. Belki tortu. Belki kaya. Masa lambasını ayarladı.

Sonra onu gördü. Üç eşmerkezli daire. Dikey bir çizgi. John bir an için nefes almayı bıraktı. Yaklaştı. Geometri fazla hassastı. Doğal oluşumlar garip sonar yansımaları üretebilirdi. Yankılar şekilleri bozabilirdi. Çoklu yansımalar geometrik görünen desenler yaratabilirdi. Ama bu sadece geometrik değildi. Simetrikti. Kusursuz bir şekilde simetrik. John fotoğrafı çevirdi. Arkasına iki kelime yazılmıştı:

BAYKAL GÖLÜ

Ve altında:

1.487 METRE

John kaşlarını çattı. Rakam Baykal'ın maksimum derinliği değildi. Bunu biliyordu. Göl daha derindi. Çok daha derindi.

O halde neden? 1.487 sayısını bir yere kaydetti. Sonra son satırı fark etti:

GEMİYİ ARAMAYIN.

John tekrar okudu. Fotoğrafı çevirdi. Başka bir şey yoktu. Katlanmış kağıdı açtı. Dört cümle daha vardı:

Resmî kayıt eksik.

Cousteau ilk sinyali gördü.

Ne bulduğunu anlamadı.

Ama sen anlayacaksın.

* * *

John hareketsizce bir süre daha oturdu. Jacques-Yves Cousteau. Bu isim sanki başka bir dünyaya ait gibiydi. Bir kaşif. Bir film yapımcısı. Bir deniz bilimci. Yüzü okyanusların kendisinden ayrılamaz hale gelmiş bir adam. John, Cousteau'nun çalışmalarının belgelenmiş tarihini iyi biliyordu. Calypso'yu biliyordu. Su altı seferlerini biliyordu. Antarktika'yı biliyordu. Ve Baykal seferini de biliyordu. Ancak resmi kayıtlarda gölün altındaki bir yapıyla ilgili hiçbir şey yoktu. Bir sinyalle ilgili hiçbir şey yoktu. Geometrik bir kapıya benzeyen sonar anomalisiyle ilgili hiçbir şey yoktu. John bilgisayarına uzandı. Bir arşiv veritabanı açtı. Sonra bir tane daha. Cousteau'yu arattı:

Baykal, 1997 Sonar. Su altı yapısı. Elektromanyetik anomali. Hiçbir şey yok. Farklı kombinasyonları denedi. Hala hiçbir şey yok. Fransız arşivlerini aradı. Hiçbir şey yok. Rus kaynaklarını aradı. Hiçbir şey yok. Sonra google'da numarayı da yazarak birlikte aradı. 1487 - Baykal - Cousteau. Binlerce sonuç çıktı. Hiçbiri fotoğrafı açıklamıyordu. John

arkasına yaslandı. O gece ilk kez meraklılıktan daha soğuk bir şey hissetti. Biri onu bilerek seçmişti. Soru şuydu: Neden? Zarfın içinden küçük bir şey düştü. Metalik bir sesle masaya çarptı. John aşağı baktı.

Fotoğrafın yanında dairesel bir nesne duruyordu. Yaklaşık bir madeni para büyüklüğündeydi ama olduğundan daha ağırdı. Onu aldı. Soğuk. Sadece serin değil. Parmaklarını ağrıtacak kadar soğuk. Lambanın altına koydu. Yüzeyi pürüzsüzdü. Vida yoktu. Dikiş yoktu. Üç daire ve dikey çizgi dışında hiçbir gravür yoktu.

John onu çevirdi. Sembol, ışığın altında değişiyor gibi göründü. Durdu. Tekrar çevirdi. Daireler birbirine göre kayıyor gibiydi. Gözlerini cisme daha da yaklaştırdı. Hiçbir şey hareket etmedi. Bir yansıma. Hepsi bu. Masaya koydu. Sonra ışıklar söndü. John dona kaldı.

Bütün bina aniden karanlığa gömüldü. Acil durum ışıkları yanmalıydı. Ama yanmadılar. Ters giden birşeyler vardı. Dışarıda şehir boyunca gök gürültülü fırtınalar koptu. John telefonuna uzandı. Ekranı ofisini aydınlattı. Birkaç saniye boyunca ekrandan yayılan soluk mavi ışıktan başka hiçbir şey göremedi. Sonra bir şey duydu. Koridordan gelen bir ses. Üç yavaş adım. John ayağa kalktı. Bir adım daha. Kapıya doğru yöneldi korkulu gözlerle:

"Merhaba?"

Cevap yok. Açtı. Koridor boştu. Acil durum ışıkları bir kez titredi. Sonra geri geldi. John koridorun aşağısına baktı. Hiçbir şey yoktu. Ofisine döndü. Metalik nesne hala masanın üzerindeydi. Ama fotoğraf gitmişti. John durdu. Masayı aradı. Zemini. Açık zarfı. Hiçbir şey yoktu. Sonra

fotoğrafın orijinal konumunun altında bir şey fark etti. İkinci bir kağıt parçası. Onu aldı. Sadece tek bir cümle vardı:

ZATEN GEÇ KALDIN.

John ona baktı. Telefonu çalmaya başladı. Bilinmeyen bir numara. Cevap verdi.

"Merhaba?"

Birkaç saniye boyunca sadece parazit vardı. Sonra bir adamın sesi duyuldu. Zayıf. Boğuk. Neredeyse duyulamayacak kadar.

"Profesör Smith..."

John, korkuyla dikkat kesildi.

"Kimsiniz?"

Ses ağır ağır nefes aldı.

"Beni dinle."

"Sen kimsin?"

"Üniversiteden ayrılmalısın."

John koridora doğru göz attı.

"Neden?"

"Ona sahip olduğunu biliyorlar."

John masaya doğru baktı. Metalik nesneye. Zarf. Kaybolan fotoğrafa.

"Kim?"

Ses tereddüt etti. Sonra fısıldadı:

"Herkes."

Hat kesildi. John hareketsiz kaldı. Kelime zihninde yankılandı. Herkes. Telefonu indirdi. Arkasında ofisinin kapısı yavaşça hareket etti. John döndü. Kapı açılıyordu. Orada kimse durmuyordu. Bir adım geri attı. Sonra bir tane daha. Masasının üzerindeki metal nesne titreşmeye başladı. Çok hafif. Neredeyse fark edilmeyecek kadar. John ona baktı. Üç daire değişmişti. Artık bundan emindi. Dış daire hala duruyordu.

Orta daire dönmüştü. Dikey çizgi artık dikey değildi. Pencereye işaret ediyordu. Kuzeye doğru. Binlerce kilometre uzaktaki bir yere doğru. John nesneye uzandı. Parmakları ona değdiği anda titreşim durdu. Ofis sessizleşti. Sonra kapı çalındı. Tak tak tak! Üç kez. John korkudan kıpırdamadı. Koridordan tanıdık bir ses geldi.

"John?"

Gregory Kravnik. John nefesini dışarı verdi. Kapıyı açtı. Gregory dışarıda, yağmurdan sırılsıklam olmuş, gri saçları alnına yapışmış halde duruyordu. O öğleden sonrakinden daha yaşlı görünüyordu, sanki şehirdeki yolculuk dakikalardan ziyade yıllar almış gibiydi. John'a baktı. Sonra masaya. Sonra metal nesneye. Yüzü değişti.

"Bunu nereden buldun?"

John arkasındaki kapıyı kapattı.

"Sen söyle."

Gregory cevap vermedi. John nesneyi havaya kaldırdı.

"Onu tanıyorsun."

"Sembolü tanıyorum."

"Sorduğum bu değildi."

Gregory ofise girdi. Bir şekilde masaya geri dönmüş olan fotoğrafa baktı. John onun bakışlarını takip etti. Bunu fark etmemişti. Sonar görüntüsü oradaydı. Tam da olması gerektiği yerde. John ona baktı.

"Bu nasıl oldu?"

Gregory'nin gözleri fotoğrafa dikilmişti.

"Bunu yok etmelisin."

John neredeyse gülüyordu.

"Sabahın ikisinde ofisime gelip ilk tavsiyen kanıtı yok etmek mi?"

"Bu kanıt değil."

"O zaman nedir?"

Gregory ona baktı.

"Bir uyarı."

John fotoğrafı masaya koydu.

"Bu sembolü aramak için otuz yıl harcadığını söylemiştin."

"Onu anlamaya çalıştığımı söyledim."

"Nerede gördün onu?"

Gregory tereddüt etti.

"Bir arazi defterinde."

"Kimin?"

Gregory'nin sessizliği soruyu kendisinden önce yanıtladı.

"Cousteau."

John odanın daha da soğuduğunu hissetti.

"Jacques Cousteau mu?"

"Evet."

"Defter nerede?"

"Kayıp."

"Yok mu edildi?"

"Bilmiyorum."

"O zaman içinde ne olduğunu nereden biliyorsun?"

Gregory pencereye doğru yürüdü.

"Çünkü gördüm."

"Ne zaman?"

"Otuz yıl önce."

John bekledi. Gregory'nin yansıması karanlık camda belirdi.

"Gençtim," dedi. "Şimdi olduğundan daha genç. Sibirya arkeolojik sit alanlarıyla bağlantılı tarihsel bir araştırmada çalışıyordum. Önemli bir şey değil. En azından inandığım buydu."

Döndü.

"Sonra biri bana Cousteau'nun notlarından bir sayfa gösterdi."

"Ne yazıyordu?"

Gregory'nin ifadesi sertleşti.

"Her kelimesini hatırlamıyorum."

"Ama?"

"Çizimi hatırlıyorum."

John fotoğrafı kaldırdı.

"Üç daire."

Gregory başını salladı.

"Ve altında?"

Gregory doğrudan ona baktı.

"Bir koordinat."

John'un nabzı hızlandı.

"Baykal?"

"Evet."

"Hangi koordinat?"

Gregory cevap vermedi.

"Gregory."

Tarihçi kapıya doğru baktı. Sonra sesini alçalttı.

"1.487 metre."

John ona baktı.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Keşke olsaydım."

"Neden kimseye söylemedin?"

"Kim inanırdı ki?"

"Ben."

Gregory ona yorgun bir gülümseme ile baktı.

"İnanır mıydın?"

John'un cevabı yoktu. Gregory masaya geri döndü. Sonar fotoğrafına baktı. Sonra üç daireye. Sonra John'a.

"Ömrünü antik medeniyetleri inceleyerek geçirdin."

"Evet."

"Sembollerin birer kayıt olduğuna hep inandın."

"Olabilirler."

"Sadece kayıt değil," dedi Gregory. "Talimatlar."

John kaşlarını çattı.

"Bazen."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Gregory, sonar görüntüsünü işaret etti.

"Bu bir sembol değil."

John ona baktı.

"Nedir peki?"

Gregory'nin sesi alçaldı.

"Bu bir harita."

John hiçbir şey söylemedi. Gregory devam etti.

"Ve eğer haklıysam, o çizgi yukarıyı göstermiyor."

Fotoğrafa dokundu.

"Aşağıyı gösteriyor."

Dışarıda Boston üzerinde gök gürültüsü koptu. John görüntüye tekrar baktı. Üç daire ilk kez artık bir sembole benzemiyordu. Bir açıklığa benziyorlardı. Ve bir kilometreden fazla soğuk suyun altındaki bir yerlerde, karanlıkta çok uzun zamandır bir şey bekliyordu.

BÖLÜM 2

ÖLÜ ADAM

John o gece uyumadı. Üniversiteden ayrıldığında yağmur ince bir çiselemeye dönmüştü ama sokaklar hala sokak lambalarının altında parlıyordu. Gregory herhangi bir varsayımda bulunmadan önce düzgün bir şekilde incelemeleri gerektiğinde ısrar ederek fotoğrafı eve götürmesine izin vermemişti. John aynı fikirde olmasa da, sonunda fotoğrafı ve garip metal nesneyi geçici bir delil zarfına koymuştu. Yanında hiçbirini taşımadı. Nedense bu onu daha az korunmasız hissettirdi.

Geldiğinde Katya onu bekliyordu. Mutfak lambası açıktı ve daireyi kahve kokusu dolduruyordu. Saat neredeyse sabahın dördüydü. Gri bir kazakla masada oturuyordu, kolları kavuşturulmuştu, ifadesi öfke ve rahatlama arasında bir yerdeydi. John kapı eşiğinde durdu.

"Yirmi dakika demiştin."

"Biliyorum."

"Neredeyse iki saat oldu."

"Bunun da farkındayım."

Katya onun yüzünü inceledi. "Ne oldu?"

John paltosunu çıkardı ve kapının yanına astı. Bir an için ona her şeyi anlatmayı düşündü. Zarfı. Fotoğrafı. Gregory'nin tepkisini. Telefondaki sesi. Üç daireyi.

Bunun yerine, "Üniversitede bir şeyler çıktı," dedi.

Katya'nın ifadesi sertleşti.

"Yalan söylüyorsun."

John ona baktı.

"Yalan söylemiyorum."

"Söylüyorsun," dedi alçak sesle. "Sadece gerçeğin daha fazla sorun yaratacağını düşündüğün zaman yalan söylersin."

Cevabı yoktu. Koridordan küçük bir hareket geldi. Elsa pijamalarıyla kapıda belirdi, saçları dağınık ve gözleri yarı kapalıydı.

"Baba?"

John'un yüzü hemen yumuşadı.

"Hey, tatlım."

Ona doğru yürüdü ve kollarını beline doladı. John eğildi ve onu sıkıca sarıldı. Birkaç saniye boyunca üniversite, fotoğraf, Gregory ve garip ses zihninden silindi.

"Eve geldin," diye fısıldadı Elsa.

"Söz vermiştim."

Uzaklaştı ve ona ciddi bir şekilde baktı. "Dün de öyle demiştin."

Katya neredeyse gülümseyecekti.

John kızına baktı. "Şimdi beni takip mi ediyorsun?"

"Evet."

"Kaç sözümü tutmadım?"

Elsa bunu düşündü.

"Yedi."

John hafifçe güldü. "Yedi mi?"

"Belki sekiz."

Katya başını salladı.

"Yatağına geri dön, Elsa."

"Ama Baba daha yeni geldi."

"Sabah hala burada olacak."

Elsa John'a baktı.

"Olacak mısın?"

John sadece bir saniyenin çok küçük bir kısmında tereddüt etti.

"Evet."

Başını salladı, tatmin olmuştu ve koridorda kayboldu. Katya yatak odası kapısının kapandığını duyana kadar bekledi. Sonra kocasına baktı.

"Ne oldu?"

John onun karşısına oturdu.

"Üniversitede bir zarf vardı."

Katya'nın ifadesi değişti.

"Nasıl bir zarf?"

"Bana hitaben yazılmış."

"Kimden?"

"Bilmiyorum."

Onu dikkatle inceledi. "Ve içinde ne var?"

John koridora doğru baktı.

"Bir fotoğraf."

"Neyin?"

Sonar görüntüsünü hatırladı.

"Baykal Gölü."

Katya sessiz kaldı.

Sonra, "Biri sana neden Baykal Gölü'nün fotoğrafını gönderir ki?" dedi.

"Henüz bilmiyorum."

"Ya Gregory?"

John ona baktı.

"Gregory'nin işin içinde olduğunu nereden bildin?"

"Çünkü ne zaman 'Henüz bilmiyorum' desen, bu genellikle Gregory'nin bir şeyler bildiği anlamına gelir."

John istem dışı gülümsedi.

"Bu sinir bozucu derecede doğru."

Katya masaya uzandı ve eline dokundu.

"John, her neyse bu, başka bir saplantı haline gelmesine izin verme."

Ona baktı.

"Seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

"Her zaman bir seçeneğin vardır."

John telefondaki sesi düşündü. Fotoğrafa sahip olduğunu biliyorlar. Ona bundan bahsetmedi. Henüz değil.

* * *

Ertesi sabah saat 8:06'da John'un telefonu yeniden çaldı. Hala evdeydi. Katya mutfakta kahvaltı hazırlıyordu ve Elsa

masada bir yandan bir kitap okurken bir yandan da bir kase mısır gevreğini bitirmeye çalışıyordu. John ekrana göz attı. Numara yabancıydı. Cevap verdi:

"Profesör Smith?"

Ses bir kadına aitti.

"Evet?"

"Ben Boston Polis Departmanı'ndan Dedektif Laura Bennett."

John dikleşti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu sabah erkenden üniversitede bir olay meydana geldi."

Midesi kasıldı.

"Nasıl bir olay?"

"Gelmeniz gerekiyor."

"Neden?"

Bir duraksama oldu.

"Çünkü olay yerinde adınız bulundu."

John Katya'ya doğru baktı. Katya hemen onun ifadesindeki değişimi fark etti.

"Nerede?" diye sordu.

"Meslektaşınızın dairesinde."

John ayağa kalkdı.

"Kimin dairesi?"

Dedektif bir nefes aldı.

"Profesör Gregory Kravnik."

Birkaç saniye boyunca John hiçbir şey duymadı.

Sonra, "Ne oldu?" dedi.

"Profesör Kravnik ölü bulundu."

Oda olağandışı bir şekilde sessizleşti. Katya'ya döndü. Sonra Elsa'ya. Parmakları telefonu daha sıkı kavradı.

"Nasıl?"

"Vardığınızda bunu tartışırız."

John gözlerini kapattı. Önceki gecenin sesi zihninde yankılandı. Fotoğrafa sahip olduğunu biliyorlar. Dedektif Bennett devam etti.

"Profesör Smith, başka bir şey daha var."

John gözlerini açtı.

"Ne?"

"Profesör Kravnik'in cesedinin yanında bir parça kağıt bulduk."

John hiçbir şey söylemedi.

"Üzerinde adınız yazıyor."

Arama sona erdi. John telefon hala kulağındayken mutfağın ortasında öylece durdu. Katya yavaşça sandalyesinden kalktı.

"Ne oldu?"

John ona baktı.

"Gregory öldü."

Elsa yemeyi bıraktı.

"Baba?"

John nefes almaya zorladı kendini. Kızına, ardından tekrar Katya'ya baktı.

"Gitmeliyiz."

Dışarıda sabah trafiğinin arasında bir polis sireninin sesi duyuldu. John ses kaybolana kadar dinledi. Sonra saate baktı. 8:09. Üç saat önce Gregory Kravnik ofisinde duruyordu. Üç saat önce John'a sembolün bir sembol olmadığını söylemişti. O bir haritaydı. Ve şimdi ölmüştü.

BÖLÜM 3

COUSTEAU DOSYASI

John, Gregory Kravnik'in dairesine vardığında yağmur durmuştu. Şehir uyanmaya başlıyordu. Teslimat kamyonları sokaklarda yavaşça ilerliyor, kafeler kapılarını açıyor ve işe gidenler günü çoktan düşünmeye başlamış insanların dalgın ifadeleriyle kaldırımlarda aceleyle yürüyorlardı. Boston'ın hiçbir yanı önceki sabahtan farklı görünmüyordu.

Ancak John sanki bütün şehir hafifçe yerinden oynamış gibi hissediyordu.

Gregory'nin binasının dışına bir polis otosu park edilmişti. Girişin yakınında iki üniformalı memur sessizce konuşuyordu. Fuaye kapılarına sarı şerit çekilmişti. John kaldırımda durdu. Bir an için öylece binaya baktı. Gregory neredeyse yirmi yıldır orada yaşıyordu. John da sayısız kez daireye girmişti. Orada akşamları arkeolojik keşifleri tartışarak, çeviriler üzerine çekişerek, berbat kahveler içerek ve ara sıra bir el yazması ya da kazı raporu bir türlü mantıklı gelmediğinde şafağa kadar çalışarak geçirmişlerdi.

Gregory'nin o kapıyı bir daha asla açmayacağı düşüncesi imkânsız görünüyordu. John girişe doğru yürüdü. Üniformalı bir memur öne adım attı.

"Profesör Smith?"

"Evet."

"Dedektif Bennett sizi yukarıda bekliyor."

John kimliğini gösterdi. Memur kimliği kontrol edip kenara çekildi. John binaya girerken resepsiyon masasının yakınındaki mermer zeminde bir şey fark etti. Koyu renkli bir leke. Birisi onu temizlemeye çalışmıştı. Çaba başarısız olmuştu. Başını başka yöne çevirdi.

Dedektif Laura Bennett, dördüncü kattaki koridorun sonundaydı. Kırklı yaşlarının başlarında, uzun boylu, sakin ve uzun bir polis kabanının altında koyu renkli bir takım elbise giymişti. İfadesi profesyoneldi ama gözlerinde John'a ne olduğu hakkında şimdiden birkaç teori ürettiğini söyleyen bir şey vardı.

"Profesör Smith."

"Dedektif."

Elini uzattı. John elini sıktı.

"Sorduğum bazı soruları yanıtlamanız gerekiyor."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim."

"Profesör Kravnik'i iyi tanıyor muydunuz?"

"On beş yıldan uzun süredir."

"Meslektaş mı?"

"Arkadaş."

Bennett bir an onu inceledi.

"O halde daha dikkatli olmamı neden istediklerimi anlayacaksınız."

John başını salladı. Dairenin kapısını açtı.

"İçeri girmeden önce size bir şey söylemeliyim. Ölüm nedenini henüz açıklamadık."

John ona baktı.

"Öldürüldü mü?"

"Cinayet ihtimali üzerinde duruyoruz."

"Neden?"

Bennett tereddüt etti.

"Olay yeri yüzünden."

Kapıyı açtı. John içeri adım attı. Daire hatırladığına neredeyse tamamen benziyordu. Kitaplar. Binlercesi.

Oturma odasının duvarlarını kaplıyor, koridordaki tahta rafları dolduruyor ve kullanılabilir hemen her yüzeyi işgal ediyordu. Eski tarih, arkeoloji, dilbilim, antropoloji, jeoloji, mitoloji, antik astronomi, Rusya tarihi. Gregory boş raflara asla inanmazdı. John yavaşça odaya doğru yürüdü. Koltuğun yanında hâlâ bir lamba yanıyordu. Sehpanın üzerinde açık bir kitap duruyordu. Yanında bir fincan kahve vardı. Yarı dolu. John ona baktı.

"Ne zaman öldü?"

"İlk tahminler gece yarısı ile üç arası olduğunu gösteriyor."

John mutfağa doğru baktı.

"Biri onunla mıydı?"

"Bilmiyoruz."

"Zorla girildiğine dair bir iz var mı?"

"Hayır."

"O halde içeri giren kişiyi tanıyordu."

"Bu ihtimallerden biri."

John, Bennett'e baktı.

"Diğeri ne?"

Cevap vermedi. Bunun yerine çalışma odasına doğru yürüdü.

"Benimle gel."

Çalışma odası koridorun sonundaydı. Kapı açıktı. John girmeden önce durdu. Gregory'nin masası pencerenin altında görünüyordu. Kağıtlar yere saçılmıştı. Birkaç çekmece açılmıştı. Raflardan kitaplar indirilmişti. Bir sandalye yan yatmıştı. Ama başka bir şey daha vardı. Masanın arkasındaki duvar. Ahşap kitaplığın bir bölümü tamamen boştu. John kaşlarını çattı.

"Orada ne vardı?"

Bennett ona baktı.

"Bir şeyin eksik olduğunu nereden biliyorsun?"

"Gregory boş raflar bırakmazdı."

Başını salladı.

"Biz de aynı şeyi bulduk."

John daha da yaklaştı.

"Burada ne vardı?"

"Henüz bilmiyoruz."

"Neyin eksik olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Özellikle hayır."

"O halde beni neden buraya getirdiniz?"

"Çünkü bulduğumuz bir şeyin üzerinde adınız yazılıydı."

John ona baktı. Kadın bir delil torbasına uzandı. İçinde katlanmış bir parça kağıt vardı. John el yazısını hemen

tanıdı. Gregory'ninkiydi. Bennett ona asıl notu değil, notun bir fotoğrafını uzattı. Kelimeler kısaydı:

JOHN — EĞER ÖLDÜYSEM, RESMİ KAYITLARA İNANMA.

John iki kez okudu. Sonra Bennett'e baktı.

"Bu ne zaman yazıldı?"

"Bilmiyoruz."

"Nerede bulundu?"

"Masanın altında."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet."

Ona başka bir fotoğraf uzattı. Bu fotoğrafta yerde duran küçük bir defter vardı. John kapağı tanıdı. Gregory'nin saha defterlerinden biriydi.

"Onunla ilgili ne var?"

"Adli tıp ekibi vardığında açıktı."

John fotoğrafta incelemelerde bulundu.

"Hangi sayfa?"

"117. sayfa."

"Defter nerede?"

"Delil olarak alındı."

"Görebilir miyim?"

"Henüz değil."

John ona baktı.

"Neden?"

"Çünkü arkadaşınızın ölümüne yol açacak bir şeye karışıp karışmadığını belirlemeye çalışıyoruz."

John'un yüz hatları sertleşti.

"Gregory yasa dışı hiçbir şeye karışmazdı."

"Yasa dışı demedim."

"Ne demek istiyorsun?"

Bennett raflara baktı.

"Birinin bu dairede bir şey aradığını söylüyorum."

John etrafa baktı. Devrilmiş kitaplar. Açık ve çekilmiş çekmeceler. Rafın boş kısmı.

"Hiçbir şey çalındı mı?"

"Daireyi hâlâ katalogluyoruz."

"O halde birinin bir şey aradığını nereden biliyorsunuz?"

Bennett masaya doğru işaret etti.

"Çünkü bunu yapan her kimse, değerli şeyleri görmezden gelmiş."

John masaya baktı. Gregory'nin binlerce dolar değerinde olabilecek birkaç antika eşyası vardı. Hâlâ oradaydılar. Bilgisayarı hâlâ oradaydı. Saati hâlâ oradaydı. Eski paralardan oluşan bir koleksiyon dokunulmamış duruyordu. Daireye giren her kimse para için gelmemişti. Bilgi için gelmişlerdi.

John boş rafa yürüdü. Gözlerini kalan kitapların üzerinde gezdirdi. Antik Mezopotamya. Orta Asya arkeolojisi. Sibirya kültürleri. Tarih öncesi astronomik sistemler. Sonra bir başlık dikkatini çekti: Baykal'ın Bilinmeyen Derinlikleri. John kitabı çekti. Arkasındaki rafta toz vardı. Temiz,

dikdörtgen bir boşluk hariç. Yakın zamanda bir kitap alınmıştı. Bennett'e baktı.

"Bu alınmış."

Başını salladı.

"Öyle düşünüyoruz."

"Hangi kitap olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

John rafı tekrar inceledi. Gregory'nin kitapları yalnızca kendisinin anlayacağı bir sisteme göre düzenlenmişti. Alfabetik değil. Kronolojik değil. Coğrafi. John bunu her zaman sinir bozucu bulmuştur. Şimdi ise işe yarayabilirdi. Komşu başlıkları inceledi: Rusya. Sibirya. Baykal. Antarktika. John'un gözleri durdu:

"Antarktika"

Raftan başka bir kitap çekti. Buz altı gölleri hakkında kalın akademik bir ciltti. Açtı. Birkaç sayfa işaretlenmişti. Kitap ayraçlarıyla değil. Kurşun kalemle. John sayfaları çevirdi: Vostok Gölü Buz altı su sistemleri. Sismik haritalama. Elektromanyetik araştırmalar. Buz çekirdekleri. Mikrobiyal yaşam. Bennett'e baktı.

"Gregory Antarktika'yı inceledi mi?"

"O bir tarihçiydi."

"Bu benim sorum değildi."

Bennett onu dikkatle izledi.

"Erken dönem Antarktika keşifleriyle ilgili birkaç makale yayınlamıştı."